

Dissertatio medica, inauguralis, de affectibus animi / [Daniel Bryan].

Contributors

Bryan, Daniel, 1755?-1823.
University of Edinburgh.
Royal College of Surgeons of England

Publication/Creation

Edinburgi : Balfour et Smellie, 1782.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/vkjumfbm>

Provider

Royal College of Surgeons

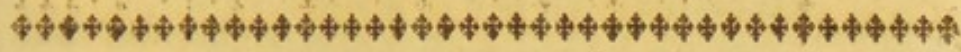
License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The Royal College of Surgeons of England. The original may be consulted at The Royal College of Surgeons of England. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

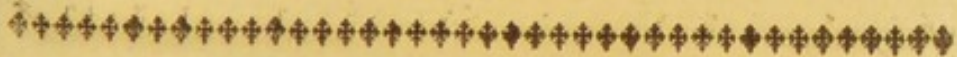

DISSERTATIO MEDICA,

INAUGURALIS,

DE

AFFECTIBUS ANIMI.

DISSERTATIO MEDICA
IN AUCURALIS

AFFECTIBUS ANIMI

QUAM

ANNUENTE SUMMO NUMINE
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri

D. GULIELMI ROBERTSON, S.S.T.P.

ACADEMIAE EDINBURGENSIS PRAELECTORIS
DISSERTATIO MEDICA

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu
Et nobilitatis FACULTATIS MEDICAE decreto
Pro GRADU DOCTORATUS

ADMISSUS IN MEDICINAM HONORARIUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS
Eiusdem examini subijcit

AFFECTIBUS ANIMI
DANIEL BRYAN

HIBERNUS, A.B. TRIN. COLL. DUB.

—————
Londini, in aedibus J. B. NEALE, 1787

Gaudii, ————

Ad quem se separavit, hinc inde

EDINBURGO
AOND BALFOUR & SMELLIE

Academiae Typographi

MDCCLXXXII

DISSERTATIO MEDICA,
INAUGURALIS,
DE
AFFECTIBUS ANIMI.

QUAM,
ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GULIELMI ROBERTSON, S.S. T.P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NEC NON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI consensu,
Et nobilissimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

PRO GRADU DOCTORATUS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

Eruditorum examini subjicit

DANIEL BRYAN,
HIBERNUS, A. B. TRIN. COLL. DUB.

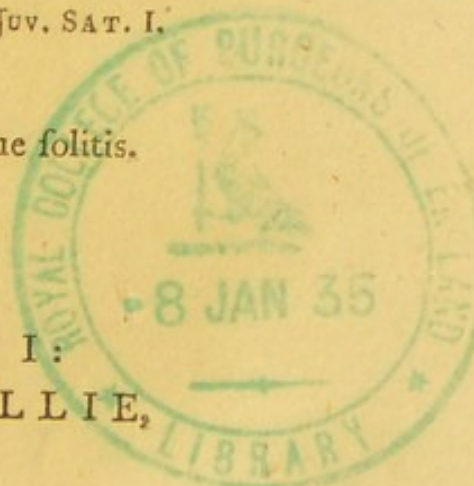
“ ——— Timor, ira, ———

“ Gaudia, ——— nostri est farrago libelli.” Juv. SAT. I.

Ad diem 12. Septembris, hora locoque solitis.

EDINBURGI:
Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M,DCC,LXXXII.

Vino celebrissimo

NATHANIEL BARRY, M.D.

Episcopi Baronetto

Medicinarum Dublini successu cumque prospero exercitio

Quae sibi Medicinam hanc inopiam debet

Et unde sumitur spiritibus semper deduxit

Op Mariani in quo est virtus laborum

DANIEL BARRY A N

Viro celeberrimo,

NATHANIELI BARRY, M. D.

Equiti Baronetto,

Medicinam Dublinii successu cum prosperrimo exercenti,

Ob consilia,

Quae sibi Medicinae studere incipienti dedit,

Et unde summum commodum semper deduxit,

Excellentissima ;

Et

Ob Matrem, morbo gravissimo laborantem,

Ope ejus salutifera restitutam,

Hanc Dissertationem Inauguralem,

Ea, qua par est, observantia,

D. D. CQ.

DANIEL BRYAN.

DISSERTATIO MEDICA

NATHANIEL BARRY, M.D.

IN AUCURIA

1792

Dr Harrison,

with best Compliments from
his very Humble Servant,

Danl Bryan.

DISSERTATIO MEDICA,

INAUGURALIS,

DE

AFFECTIBUS ANIMI.

PRO O E M I U M.

EX argumentis numerosissimis, quae scribere volenti suppeditat medicina longe lateque patens, nullum, me iudice, medici attentionem meliore jure sibi vindicat, quam animi affectus. Cum hi autem in morbis faciendis, iisdemve depellendis, tantum manifestissime possint, non diu potui dubitare, quin eos in dissertatiuncula inaugurali exequendos susciperem. Ad argumentum

gumentum tam grave rite illustrandum, ingenii vires quam parum sufficiant, haudquaquam ignoro. Hoc in causa fuit, cur parum abfuerit, quin incepto ex toto destiterim. Cum vero aliquid, hac Academia celeberrima jubente, in lucem edatur necesse sit, cumque adhuc rudium et inexper-torum conaminibus a doctis non modo non invideatur, verum etiam faveatur, sensa super affectibus animi mea eruditorum examini subicere, non sine trepidatione verosumma, tandem mecum decrevi. Quo hoc argumentum aliqua ex parte illustrem,

I. Quosnam in corpus humanum effectus edant,

II. Quatenus in morbis inferendis vel tollendis valeant, considerabo.

Haec materiam exequendi ratio limitibus nimis angustis circumscripta esse nonnullis, et non sine causa gravi, forsitan videbitur. Hoc mihi vero candor non invitus remittet, si paulisper reputabitur, quam difficilis sit, quantisque tenebris implicetur. Diu versavi, quid ferre recusarent, quid valerent humeri,

humeri, et memet non longius progredi
posse sum compertus.

I. *De Effectibus, quos Affectus Animi in
Corpus humanum edunt.*

Antequam effectus, quos in corpus edunt
animi affectus insignes et mirandos, exequi
incipio, non alienum esse videtur de natura
eorum, modoque, quo prognerantur, pau-
cis differere. Affectus sunt animi faculta-
tes vel potestates, quae, limitibus idoneis
circumscriptae vel rite coercitae, essentiam,
si ita loqui liceat, vitae constituunt; quae
vero nimiae violentaevae evadentes non tan-
tum vim ejus imminuunt, sed eam ipsam
tandem ex toto extinguunt. Vis vel agi-
tatio, quae ab affectibus etiam lenissimis
vix potest disjungi, ab Opifice rerum Omni-
potente, ut Meadius illustris opinatur, haud
dubie comparata est, ut quodam ad malum
vitandum, et ad bonum quaerendum et
amplectendum,

amplectendum, impetu ferremur*. Voluptas et dolor cum causis suis, bono et malo, ut Lockius celeberrimus jure notat, cardines sunt, in quibus affectus humani vertuntur †. Ita si quod sit, quod gaudio vel oblectatione mortales afficit, affectum qui amor appellatur; si vero dolore et molestia, odium pro certo movebit. Definitiones autem quorundam ex affectibus animi præcipuis, quos eleganter depinxit, vivideque designavit, idem philosophus primarius, suis verbis accuratis tradendas curabo: “ Joy is a delight of the mind from the consideration of the present, or assured approaching possession of a good. Sorrow is uneasiness in the mind, upon the thought of a good lost, which might have been enjoyed longer, or the sense of a present evil. Hope is that pleasure in the mind, which every one finds in himself upon the thought of a probable future enjoyment of a thing, which is apt to delight him. Fear

* Monita et Præcepta Medica, cap. 18.

† Locke's Essay, book 2. chap. 20.

Fear is an uneasiness of the mind, upon the thought of future evil likely to befall us. Despair is the thought of the unattainableness of any good, which works differently in mens minds, sometimes producing uneasiness or pain, sometimes rest and indolency. Anger is uneasiness, or discomposure of the mind, upon the receipt of any injury, with a present purpose of revenge. Envy is an uneasiness of mind, caused by the consideration of a good we desire obtained by one we think should not have had it before us *."

Naturam affectuum et ortum, quatenus huic dissertatiunculæ necessarium esse videtur, executus, nunc ad inceptum, effectus, viz. quos in corpus edunt, redeo. Quantum hos spectat, quod attentionem nostram in se primum convertit, id est, mutatio miranda quam actio eorum vultui potest inferre. Haec saepe adeo potens est, ut intima animi secreta vultu quam maxime invidiorum aperte et manifeste prodat. Quos motus in vultu movent

* Locke, *ibid.*

vent animi affectus, ii hoc modo a Gregorio illustri pulcherrime describuntur. "Animi imprimis affectus, ira, gaudium, moeror, metus, amor, odium, certos motus in musculis excitant, praesertim vultus; quo fit, ut singuli sese in ore exprimant, plusquam Phidiaca arte; diuturni et graves, et saepe repetiti, fortius et constantius depinguntur, difficillime delendi; hinc saepe iracundiae imago, ubi nulla ira est; hoc fundamento nititur ars physiognomonis*."

Vita progrediente, mutationes, quas affectus faciei inferre consuerunt, modo fere et ordine sequente se habent. In infantibus, affectibus animi, quasi torpidis adhuc et dormientibus, nihil praeter vultum pulchrum, nihilque indicantem, notatur; in juvena nihil parumve mutationis, si aliquid paulo vividius et significatius excipias, semet ostendit; in iis, qui aetatem virilem attigerunt, lineamenta per affectus evidenter signari incipiunt; et in senibus per eos ex toto quasi formari videntur. Hinc, ut
illustri

* Conspect. Med. Theoret. parag. 341.

illustriſis Gregorius notat, ars Phyſiognomonis proficiſcitur, quodque verum et certum in ea toties incidere dicitur, id non parum exemplo Socratis celebri firmari videtur.

Partes vultus ſingulares, in quas affectus agunt, et ſpecies, quae eo excitantur, diverſae a docto et ſagace Hallero hunc in modum eleganter ſatisque breviter verbis ſunt depictae*. “Amor, admiratio, adgnofcuntur fronte fuſum ducta, exporrecta, oculis elevatis, unaque palpebris. Occipitalis et reſtus ſuperior oculi agit, et palpebrae levator. Curioſitas, admiratio dicentis oratoris, os una aperit, ut aër ſonorus ad tubam poſſet venire. Laetitia et riſus oculos habent pene clauſos, angulum oris fuſum ductum, cutem narium corrugatam, os diſtractum per buccinatorios et riſorios muſculos. In multis hominibus, fovea tunc in gena naſcitur, et gratiam addit, inter, puto, tumentes faſciculos zygomáticos. In fletu, et triſti affectu, labium inferius detrahitur, ut facies longior videatur; anguli labiorum

* Element. Phyſiolog. tom. 5. pag. 590.

labiorum distrahuntur a triangularibus; oculus clauditur, et pupilla se sub palpebram superiorem recipit. In ira et odio labium inferius super superius elevatur; frons descendit adtracta, et rugis caperatur. Contemptus inaequalem habet vultum, ut alter oculus pene claudatur, alter despiciat. In terrore, muscoli validissime os et oculos aperiunt, manusque elevantur."

Quam potestatem in vocem affectus habent, ea neminem potest latere. Igitur non opus est, ut super ea multis differam. Hoc tantum silentio non praetereundum, sonum tonumve singularem unicuique fere affectui esse proprium, et animalia etiam bruta hunc non ignorare. Canis enim dominum iratum esse e voce momento discit, et fertur, leone rugiente, reliqua animalia intremere.

Quod proxime considerandum est, effectus nempe quos in organa vitalia, musculosque motui involuntario inservientes, edunt affectus, multo majoris, quantum medicum spectat, momenti esse videtur, quam quodlibet jam comprehensum. Animi affectus,
quod

quod vim cerebri nervosam minuere vel augere existimantur, in excitantes et deprimentes, non sine causa gravi, fuerunt divisi. Quinetiam, ut celebris Gregorius notat, mixti, et quasi ancipites sunt, modo ad unum, modo ad alterum genus relegandi *. Paucos igitur, quos vero ex affectibus praecipuos esse credimus, horum generum proprios seligemus, ut sub his investigemus quales effectus in organa vitalia, musculosque motui involuntario destinatos, edant. Quos praecipuos esse opinamur, ii sex numero sunt, et sequuntur, ira, nempe, amor, gaudium, spes, metus, moeror. De his separatim, et ordine quo collocantur, agetur.

Ex affectibus excitantibus, ira in primis esse potens fuit existimata. Systemata nervosum et vasculosum violenter agitatur, circuitum † sanguinis accelerans, et titubantiam linguae cum palpitatione saepe faciens. Vi-

res

* *Conspect. Med. Theoret. parag. 342.*

† *Viribus in moribundo auctis, Schwenke haematol. p. 20. Kaau impet. p. 429. ad usque 504. Floyer Pulsewarth, n. 91. Hal. Elem. Phys. tom. v. p. 586.*

res immensae, quas irati plerumque habere reperiuntur, a circuitu sanguinis adaucto, et singulari impetu ejusdem caput versus facto, forsitan pendent. Si pallor pro rubore faciei, substante ira, nonnunquam incidat, non aliter, quam Whyttius doctissimus, in suo libro de morbis nervosis, fecit, per spasmus nempe, continuamve arteriolarum faciei contractionem, qua ingressui sanguinis aliqua ex parte obsistitur, explicandus*. Ab actione irae profecta sunt apoplexiae †, haemorrhagiae ‡, incrementum cordis mirandum

* Whytt's Nervous Disorders, p. 64.

† Becker Cultrivor. Wenceslaus Imp. &c. Wier de ira, p. 795. Wolf, L. ii. n. 5. Asphyxia Malpigh. posth. p. 45. Paralysis lateris alterius, &c. Hal. mod. citat. p. 587.

‡ Comm. Boerhaav. tom. ii. p. 451, 452. Hildan. Epist. i. Pechlin, iii. 25. Menfes inde subito nati Lallamant mecan des pass. p. 168. Haemorrhagia uteri Rudolphi. Narium in Attila. Sudor sanguinis Rasczynski, t. ii. p. 456. Sanguis in puero per os, oculos, nares, aures, anum, pudendum, incitatus, a nutricis vehemente ira; Albin. pravit. sang. p. 32. Idem, S. Miss. n. 11. Haller, ibid.

randum*, et ruptae cicatrices †. Omnes corporis humani humores ab hoc affectu animi affici videntur; nullus vero magis, quam bilis, ut e potestate, quam in eam habere narratur, mirabili constare videtur ‡. Ira, licet rationem qua hoc praestiterit nequeam exponere, nonnunquam, uti fertur, impotentiam loquendi ||, paralyfin §, podagram** depulit. Quinetiam movit epilepsiam ††, volvulum funestum ‡‡, febrem concitatissimam §§, et mortem repentinam |||. C Amor,

* Harvei, Diff. iii. p. 154. Haller, ibid.

† Hildan. Epist. i. Haller, ibid.

‡ Pechlin, iii. n. 25.

|| Act. Hafn. i. n. 71. Hist. de l'Acad. 1738, hist. 5. Haller, ibid.

§ Wolf, L. ii. c. 5. Marcell. Donat. p. 640. Haller, ibid.

** Bartholin, ibid. Pechlin, L. iii. Obs. 26. Kruy-
singh de Odontalg. tact. sanand. Heister ad Hildanum.
Haller, ibid.

†† G. V. Swieten, T. iii. p. 393. Haller, ibid.

‡‡ Tulp. ii. c. 41. Haller, ibid.

§§ Falconet Princip. p. 19. Ea vigesima hora funesta fuit. Haller, ibid.

||| Zacut. Prax. Med. H. i. Obs. 147. Turner, Force of Imagin. furth. consid. p. 43. Haller, ibid.

Amor, qui, cum quod exoptat attingit, excitat, et, cum voti non compos evadit, animum deprimit et contristat, exemplum affectuum mixtorum et quasi ancipitum, ut eos apte nominavit illustris Gregorius, manifestum et perspicuum nobis suppeditat. Aliis affectibus frequenter admistus, effectibus suis magis, quam quilibet alius, variare confuevit. Quod concupiscit adeptus aut adepturus motus vitales potenter excitat, novum cordi vigorem conciliat, et sensum caloris et laetitiae in totum systema animale diffundit. Nonnunquam vero, quod quidem saepe incidit, praesertim si ejus, quod appetivit, potiri adhuc non potuit, aliquantum timoris sibi admistum habet, quod pulsus arteriarum inaequales potest efficere. Hinc, ut illustris Hallerus testatur, adesse fuit repertus. "Ita certe Struthius, olimque Antiochi amor, ex pulsu detectus fuisse legitur *." Id, cujus desiderio flagrat, adipisci non valens animum magnopere contristat, languorem, febrem lentam

* Element. Physiolog. Tom. 5. pag. 582.

lentam nervosam, et morbum, qui cataleptis stuporve vigilans appellatur, mirabilem faciens. Exemplum hujus insignis memoriae a Tulpio proditur. Juvenis, cui mulier amata nubere recufaverat, catalepti subito correptus est, adeo ut totum diem eadem in positura, et ex toto immotus cathedrae infederit, et nihil sibi circumdatum visus fuerit notare. Quinetiam corpus univrsum, aequae rigidum ac si congelatum fuisset, evasit. Non citius tamen ab amico, qui vocem uti exaudiretur, sustulerat, accepit, se brevi omnium votorum fore competentem, quam e sopore profundo excitatus a sede profiluit, et momento restitutus est*.

Quantum excitationem spectat, gaudium, ne ira quidem excepta, quemlibet ex affectibus animi humani violentia excedere videtur. Si tamen non immodicum fit, effectus ejus semper salutis sunt, et systemata nervosum sanguiferumque non parum commodi a potestate ejus stimulante deducere videntur. Sensus ejus humanae naturae re-

vera

* Observ. Med. Lib. i. cap. 22.

vera adeo gratus est, ut fere semper sine ullo metu ei nos totos dedamus. Ratione etiam coercitum est affectus admodum activus; vinculis hujus vero solutum pro rata ratione violentius fit, et idcirco effectus funestissimi oriantur oportet. Huic opinioni fidem conciliat syncope a gaudio subito nimioque saepe oriens. Idem ulterius firmant mortis exempla. Horum pauca proferam. Livius duarum foeminarum meminit, quas filiorum, quos in discisis esse fuerant suspicatae, a praelio Trasimeno sospitum reverforum conspectus insperatus exanimavit. Quinetiam historia memoriae tradit, Sophoclem, Poetarum Tragicorum Graecorum victorem renunciatum, diem supremum repente obiisse; et Diagoram quoque, dum tres filios, qui eodem die Ludis in Olympicis praemia fuerunt consecuti, amplecteretur, expirasse.

Spes, idoneis limitibus circumscripta, haud dubie ex omnibus affectibus excitantibus est maxime salutaris. Actione sua cerebrum et systema nervosum quasi reficit, potestatis ner-

vosae

vosa fluxum promovens, vimque ejusdem in
 omnes partes, in quas diffunditur, augens.
 Vigorem cordi singularem comparat, cir-
 euitum sanguinis et secretionem liberam
 faciens. Eam facilitatem motuum a vo-
 luntate pendentium et alacritatem, si tale
 vocabulum hoc sensu liceat adhibere, pro-
 generat, quas a conditione corporis ex toto
 sana et integra nunquam disjungi comperi-
 mur. Appetitum et concoctionem juvat,
 et omni alio remedio propemodum melior,
 ut corpus morbis venientibus occurrat, eos-
 demque, ubi jam invaserunt, corrigat facit.
 Omnem faciei rugam a moerore ortam ex
 toto fugat, et exemplum effectuum suorum
 felicium ea serenitate et tranquillitate fere
 perpetua, qua omnia oris lineamenta orna-
 re consuevit, mortalibus insigne suppeditat.
 Cardiacum denique, quod genus humanum
 novit, longe praestantissimum est, et mala,
 quibus haec vita laboriosa et fragilis objici-
 tur, hac consolatione, "non si male nunc,
 sic et olim erit," numerosa efficaciter et re-
 pente levat.

Metus,

Metus, qui unus est ex affectibus potenter deprimentibus, quantum ad naturam et actionem attinet, spei propemodum contrarius. Vim cerebri et systematis nervosi debilitat, cor languidum reddit; viresque musculis convellit. Hinc impotentia motus, et periculi, quod invasurum est, fugiendi oritur. Pallorem cutis et constrictionem facit, canitiem subitam gignit *, impetum circuitus sanguinei adeo imminuit, ut, venis pertusis, sanguis nequeat effluere. Inflationem ructumque † progignit, perspirationem ‡ suppressit, et corpus admodum contagioni || opportunum

* Boerhav. morb. nerv. p. 543. 544. Garmann. mirac. mort. p. 30. Hal. Elem. Phys. tom. v. p. 584.

† Pechlin. Haller, ibid.

‡ Robinson's Food and Discharg. p. 77. Sanctör. i. n. 8. Hinc tumor universalis, Eph. Nat. Cur. vol. vii. n. 43. Haller, ibid.

|| Variolae Pechlin, 23. Pestis Kundmann Seltenheiten, p. 1147. 1148. Dec. 7. p. 47. Fritsch, vi. p. 540. Spindler, Obf. 35. Hoechstetter, Schreiber, p. 19. Morbi maligni ex imaginario pestilenti contagio, quod nullum erat, Kundmann Zustand, p. 224. 225. Inde Dysenteria Behrens diaet. p. 433. Haller, ibid.

opportunitatem efficit. Menstrua * fluxum-
que lactis † sistit, verba enunciandi facul-
tatem non raro tollit, et exemplum effec-
tum suorum in syncope faciendo non pa-
rum luculentum praebet. Memoriae tra-
ditur Verulamium nobilissimum, defectu so-
lis conspecto, animo linq̄ui consueviffe ‡.
Hoc autem non aliunde, quam a metu su-
bito incusso, potuit proficisci. Denique,
mortem intulit metus. Pauculas excellen-
tissimi Halleri sententias, quae ad hoc plane
pertinent, liceat citare. “ Mortuus est, eo-
dem die, quo mors ei fuerat praefagita; ut
metus esset pro morbo; mortuus est, cui
judicium fatale erat pronunciatum; et cui
in sepulchro pes esset retentus; et qui in-
tuebatur tendines, sibi dissectos; et qui no-
tas variolarum in se ipso conspexerat; et
alii,

* Ex terrae motu, Baglivus, p. 537. Spindler, Obs. 70.
Haller, ibid.

† Morton, p. 460. La Motte, Obs. 38. Rivin. de
Peste, p. 843. Haller, ibid.

‡ Pechlin. Observ. Med. lib. iii. obs. 23.

alii, ex aliis causis; etiam in cane, ex fragore tormenti, mors *.”

Praeter dotes metus, quae modo sunt comprehensae, nocivas, alias possidet, quae tonicae sunt, et nonnunquam ad morbos depellendos multum contulerunt. Pauca hujusmodi exempla enarranda duco.

Maxime autem insigne est, quod in Nosocomio Haerlemensi, ubi pauperculi publice aluntur et curantur, tempore doctissimi Boerhaavii incidit, quodque modo sequente a filio fratris posteris proditur: “In domo, qua pauperes ex eleemosynis publice aluntur in civitate Harlemensi, perterrita puella incidit in morbum nervorum convulsivum, certis paroxysmis reducem: Adstantium et adjuvantium in eam intenta itidem corripitur eodem morbo: Postridie altera, deinde tertia, quarta, imo fere omnes, tam pueri quam puellae: Status miserrimus! Corripitur hic, corripitur illa, imo fere omnes eodem tempore, dum unum alter aspicit, prosternuntur. Medici solertes frustra adhibent

* Element. Physiolog. tom. v. pag. 585.

hibent quae dicat ars, saluberrima antiepileptica medicamina. * Confugitur tandem ad Boerhaavium, qui, misertus infelicis pauperum fortis, petiit Harlemum, et dum rem examinat, invadente in unum paroxysmo, vidit convelli plures specie epilepsiae. Datis incassum optimis remediis a medicis sapientibus, et ad imaginationem ex uno in alterum traducto morbo, rite perpensis, hanc avertendo, credidit posse curam obtineri, et obtinuit. Scilicet, praemonitis ephoris, praesentibus omnibus, iussit per cameram disponi fornaces portatiles, prunis ardentibus instructas, atque iis imponi ferreos hamulos, ad certam figuram adaptatos; tum ita mandavit: Quia omnia frustra forent, se aliud nescire remedium, quam, ut qui primus, puer foret vel puella, infausto morbi paroxysmo arriperetur, locus quidam nudati brachii candente ferro ad os usque inureretur; utque gravitate pollebat dicendi, perterriti omnes ad crudele remedium, dum instare sentiunt paroxysmum, omni mentis intentione, et metu dolorificae

D
inustionis,

inuentionis, eidem resistunt fortioris oblatione
 ne ideae; et certe quantum valeat hic ab
 objecto animae intentae revulsio, docet epi-
 lepsia diversimode curata, ut quidem ipse
 terror eandem sustulerit, febris epidemica,
 quartana, ptyalismus, matrimonium, vir-
 ga *.”

Alterum potestatis metus tonicae exem-
 plum, non minus conspicuum, in Nosocomio
 Regio Edinensi Culleno celeberrimo
 offendere contigit. Dum Professor illustris
 aegrotos in cubiculis clinicis decumbentes
 curabat, puer epilepsia laborans ab aliqua
 regionum Scotiae septentrionalium et mon-
 tanarum parte Edinburgum adductus est,
 uti malo, quo conflictabatur, liberaretur.
 In nosocomium receptus medicamenta, quae
 promptissima in auxilium morbi visa, sump-
 sit; caeterum ex eo prorsus ante convaluit
 quam medicamenta ullos effectus salutare
 sensibus percipiendos edere potuerunt. Hoc
 omnes, qui Professore doctum eo tem-
 pore

* Abr. Kaau Boerhaave, impet. faciens Hippocrati
 dictum, § 406.

pore audiebant, magnopere admirabantur. Causa vero salutis tam insperatae ingenium viri illustrissimi sagax non diu fugit. Brevis enim eos certiores fecit, morbum per timorem solum fuisse sublatum. Namque vulgus Scoticum montanum, praesertim juniores, exercitum Regium extimescunt, quod, ut ille acute notavit, in causa fuit, cur aegrotus milites in Nosocomio decumbentes et aspiciens, et exaudiens, malo tam subito et tam facile liberaretur.

Postremum, quanquam non minime insignis potestatis metus et tonicae et antispasmodicae exemplum, e libro Whyttii celeberrimo excellentissimo super morbis nervosis exprometur. Verba ejus sequuntur: "A girl, aged eight, in the beginning of September 1759, was seized with an alternate motion of the masseter and temporal muscles, for which no cause could be assigned. This motion exactly imitated the pulsation of the heart: Only those muscles were contracted and relaxed above 140 times in a minute, while the heart did not make above

90 strokes. Their contractions were all of equal strength, and the intervals between them were also equal. When the patient pressed the teeth of the lower jaw strongly against those of the upper one, by a voluntary contraction of the masseter and temporal muscles, their convulsive motions were much less remarkable; and when she pulled down the lower jaw as much as she could, and, by the continued action of its muscles, kept it in this situation, the masseter and temporal muscles were nowise convulsed. Before I saw this patient, she had been blistered upon the course of the affected muscles, which lessened their convulsive motions while the blistered parts continued to run, but no longer. I ordered plasters of the emplastrum antihystericum, with some opium, to be applied where the blisters had formerly been. These were kept on no longer than two days, during which time the convulsions were weaker, and less frequent, not being repeated above 50 or 60 times in a minute; however, in a
day

day or two after the removal of these plasters, the convulsive contractions became as strong and as frequent as ever. Brimstone, in powder, was rubbed on the temples and cheeks without any visible effect. Suspecting that this convulsive disorder might perhaps proceed from worms, I prescribed a bolus of rhubarb with calomel, which the girl obstinately refusing to take, her father went to fetch a horse-whip to beat her. The fear of this affected her so strongly, that, without the bolus, the convulsions of the masseter and temporal muscles instantly ceased, and have never returned since, except once on the occasion of a fright, when they continued near an hour, and then went off without any remedy *.”

Moeror, quanquam non tam celeriter agit, effectibus tamen certius, quam quilibet alius ex affectibus animi deprimentibus, nocet. Vim systematis nervosi potentissime sedat, fluxum illius imminuens, et potestatem,

* Whytt's Nervous Disorders, p. 451.

tem, quam in omnes corporis partes habet, debilitans. Quantum ad potentiam ejus sedantem attinet, exemplum ejus admodum singulare sua in praxi notandi Culleno fagaci fuit subministrata. Mulier, loco honesto nata, post obitum consanguinei sibi admodum cari, paroxysmis somnolentiae reiteratis correpta. Hoc nonnulli insensibilitati praeter naturam magnae nullive cognati, qui fato concesserat, desiderio tribuerunt, quod haud dubie a moerore diuturno nimioque profectum. Motus a voluntate pendentes debiles efficit, perspirationem * minuit, et vim cordis circuitusque adeo languescit, ut is, in quem invasit, frequenter suspirare cogatur, quo transitum sanguinis per pulmones promoveat. Ut corpus contagioni † in primis obnoxium evadat,

* Robinson, Food and Discharges, p. 77. Sanctor. de Perspir. 7. n. 15. Hinc diarrhoea ex moerore, Bagliv. Hal. Elem. Phys. tom. v. p. 583.

† Intra duas horas ex peste extinctus post insignem moerorem; Recueil sur la Peste, p. 244. Haller, ibid.

evadat, et schirrus et cancer * mirum in modum ingravescant facit. Noxas, quibus ventriculum viresque concoctrices afficere solet, hoc modo vivide depingit Baglivius: “ Qui laborant animi pathemate corripiti potissimum solent morbis ventriculi: Ut inter caeteros observamus in moerentibus, qui conqueruntur primo de languore ventriculi, mox vero de inappetentia, oris amaritie, et siti circa horas matutinas, cruditatibus acidis et nidorosis, flatibus, et tensionibus hypochondriorum, aliisque laesae chyloseos malis †.” Gangraenam ‡ in vulneribus excitat, et debilitas summa, quam functionibus et vitalibus et naturalibus infert, cur scorbutum, Ansonio celebri orbem terrarum circumnavigante, adeo gravem reddiderit, clare evidenterque exponit. Denique, in animo humano adeo penitus insidet,

* Pechlin, L. iii. Obs. 21. Haller, *ibid.*

† Opera omnia Medico-Practica, et Anatomica, pag. 149.

‡ Dionis, p. 472. Haller, *mod. citat. ibid.*

det, ut etiam opio *, remedio aliis in exemplis praesentissimo, nequeat depelli.

Priore argumenti parte, quantum potui, illustrata, proximum est ut alteram exequar.

II. *Quatenus in Morbis inferendis vel tollendis valeant Animi Affectus.*

Quod utilitatem affectuum in morbis curandis spectat, ex iis, quae de effectibus eorum in corpus supra sunt comprehensa, facile colligi potest, mihi in animo esse super hac argumenti parte quam paucissimis differere.

Excitantes affectus in melancholia circulos laetos et jucundos frequentando promovere, experientia teste, plus profuit, quam potentissima e medicamentis nervinis et exhilarantibus adhibere, quae Materiam Medicam executi tantis laudibus extulerunt. Hoc exemplo, quod bene novi, probare

* Young, Opium, p. 28. Haller, ibid.

probare et illustrare possum. Foemina generosa, quae mediam aetatem attigerat, multosque liberos pepererat, cui inerant omnes fere temperamenti melancholici notae, quanquam aliter ex toto sana, moestitia insuperabili correpta est, et notionibus, quae ab infania mera non multum alienae fuerunt, indulgere coepit. Medicus arcessitus efficacissima e remediis modo positis curavit praecipienda; sed, tribus quatuorve hebdomadis elapsis, eam semet nihilo melius habere reperit. Igitur naturam morbi compertam jam habens ei plane affirmavit, ni in publicum prodiret et hilaritati laetitiaeque semet magis dederet, se eam ad sanitatem reductum iri sperare non posse. Hoc monituque amicorum inducta rationis vivendi ei praescriptae periculum fecit, et brevi, nullis aliis remediis adhibitis, ex toto restituta est.

Quantum affectus animi ad morbos depellendos conferant, non aliunde melius, quam ex eo quod singulis diebus incidere omnes norunt, intelligi potest. Ægrotos e

E morbis

morbis per usum nugatoriorum et inertium remedium convalescere saepissime videmus, quod a fiducia, quam in illis et medicis qui illa praeceperant, collocaverant, haud dubie proficiscitur. Hinc reliquis medici dotibus adjungi debent vultus placidus moreaque jucundi.

Si effectus moeroris in ventriculum nocivos supra dictos attentus consideraveris, ambigi nequit, quin ei affectum toto coelo diversum excitare conando, occurrere praecipuum dyspepsiae medendi consilium medico esse debeat.

Quod vero summi momenti esse, et maximam medici, quantum judicare possum, attentionem mereri videtur, est hoc, e memoria nunquam excidere debere, affectus animum contristantes non parum in modum morborum contagiosorum agere solere. Quandocunque igitur hi invadunt, illi ab his, quantum fieri potest, disjungantur, et affectus ex toto contrarii, quales sunt gaudium, spes, &c. omni ratione excitentur et foveantur. Quantum conveniat

hicce

hicce monitus, et ex iis, ut opinor, quae supra de effectibus metus comprehensa sunt, et ex iis, quae Gregorium celebrem de Peste notare audiverim, patebit, fines nempe hujusce morbi funestos numerosos, quorum memoriam tot prodiderint auctores, non, eo judice, ex toto naturae ejus malignae vel insanabili, sed magna ex parte quoque timori, quo eo conflictantes solent corripri, esse tribuendos*.

Quam tutum adversus contagionem corpus humanum reddant affectus excitantes, exempla medicorum et theologorum, me judice, clare evidenterque testantur. Ex aequo periculo objiciuntur, et modo mirando illaesi evadunt. Hoc a mente munia rite obeundi conscia oriatur oportet; unde alacritate insolita praediti sunt, omnique molestia, quae illis minima ex parte potest obesse, carent.

Quantum ad periculum potestatis metus tonicae et antispasmodicae in praxi faciendum attinet, medici plerumque magis cauti fuerunt,

* In praelectionibus.

fuerunt, quam necessarium esse videtur. In tenerrimis infantibus, ob singultum, ad metum, quod ipse vidi, tuto et cum successu prosperrimo fuit decursum. Nec dubitare possumus, quin in multis aliis malis gravissimis magnopere possit prodesse, si nobiscum reputamus, quantopere furorem mania laborantium compefcant, quamque frequenter dolorem dentium horrendum levet, instrumento chirurgico, ad eos extrahendos accommodato, tantum conspecto. Violentiores excitantes animi affectus, quorum effectus adeo periculosos esse sumus comperti, haud dubie, quantum in potestate nostra est, coercendi. Utrum unquam necne, ut remedia, velut ira in podagra, debeant adhiberi, admodum incertum esse videtur. Quae Cullenus sagacissimus super hac re notat, ea serio attendenda: "There are histories of cases of the gout, in which it is said, that, by great emotions of mind, by wounds, and by other accidents, the symptoms have been suddenly relieved, and never again returned: But how far these
accidental

accidental cures might be imitated by art, or would succeed in other cases, is, at least, extremely uncertain*.”

Philosophi et theologi, et antiquiores, et recentiores, ut affectus animi leniores collantur et foveantur, ut turbulentiores vero coerceantur, enixe suadent. Quae praedicant, ea, quod dolendum, despectui habentur. Quantum e re generis humani foret, si consiliis eorum parere sibi in animum possent inducere! Nihil, enim, ad vitam longam et beatam reddendam plus valet conferre, quam affectus animi tranquillos, et ab omni molestia immunes, fervare. Hoc pulcherrime describit acutus et doctus Hallerus. “A laetitia, vita longa potissimum sustinetur, eoque refero academicorum Parisinorum †, in sinu honestae voluptatis viventium summum senium; et inter eos eminentem longaevitatem Fontenellii, nihil volentis vehementius, quem nec irae morderent,

* First Lines of the Practice of Physic, p. 396.

† Crebillonii, Duverneyi, Winflowi, &c. Elem. Phys. Hall. tom. v. p. 581.

derent, neque cupido de mentis tranquillitate exjiciret *.”

* * * * *

Argumento nunc ad finem perducto, tantum restat, ut omnibus hujus Academiae clarae Professoribus illustrissimis, praesertim vero celeberrimo Doctore BLACK, cujus beneficia, et publica et privata, nunquam mihi ex animo excident, grates persolvam.

* Haller, *ibid.*

F I N I S.

derent, neque cupido de mentis tranqui-
litate exjiceret *.

* * * * *

Argumento nunc ad hanc perducto,
tantum restat, ut omnibus hujus Academiae
clarae Professoribus Illustrissimis, praeter-
tim vero celeberrimo Doctori BLACK, cu-
jus beneficiis, et publicis et privata, non-
quam mihi ex animo excedent, grates per-
solvam.

* Haller, ibid.

F I N I S.

DISSERTATION

CYNAUCHE TYPHO

DE

DE

DISSERTATIONO MEDICA

IN AUCURIALIS

DE

DE

CYNAUCHE TYPHO

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE

DE